

Sygn. akt IXKa 168/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2015r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - IX Wydział Karny - Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący - **SSO Andrzej Walenta (spr.)**

Sędziowie - **SSO Aleksandra Nowicka**

- **SSO Mirosław Wiśniewski**

Protokolant - **stażysta Marzena Chojnacka**

przy udziale przedstawiciela Naczelnika Urzędu Celnego w T. **Jerzego Gulczyńskiego**

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2015r.,

sprawy **R. T.** oskarżonego o wykroczenie skarbowe z art. 65§4 kks, art. 91§4 kks w zw. z art. 7§1 kks i przestępstwo skarbowe z art. 65§3 kks,

na skutek apelacji wniesionej przez **oskarżonego R. T.** od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 29 grudnia 2014r., sygn. akt VIIIK 368/14

I. **zmienia** zaskarżony wyrok w ten sposób, że oskarżonego R. T. uniewinnia od popełnienia czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia;

II. kosztami procesu za obie instancje **obciąża Skarb Państwa.**

Sygn. akt IXKa 168/15

UZASADNIENIE

R. T. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 27 grudnia 2013r. na terenie posesji oraz w jej bezpośrednim sąsiedztwie, (około 10 m) w dwóch miejscach specjalnie wydzielonych, w miejscowości (...), (...)-(...) C. przechowywał wyroby akcyzowe w postaci papierosów w ilości 212 paczek a,20 papierosów, które nie posiadały wymaganych znaków akcyzy, stanowiące przedmiot czynu zabronionego z art.63§7 kks i art. 86§4 kks na których ciąży należny podatek akcyzowy w kwocie 2554,00 złotych , podatek VAT w kwocie 760,00 złotych, cło w kwocie 274,00 złotych -

- **tj. o wykroczenie skarbowe określone w art.65§4 kks i art. 91§4 kks w zw. z art.7§1 kks,**

2. W tym samym miejscu i czasie, przechowywał wyroby akcyzowe w postaci: pociętego tytoniu do palenia w ilości 15,75 kg, które nie posiadały wymaganych znaków akcyzy stanowiące przedmiot czynu zabronionego z art. 63§6 kks, na których ciążył podatek akcyzowy w kwocie 10.105,00 złotych -

- **tj. o przestępstwo skarbowe określone w art.65§3 kks.**

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 29 grudnia 2014 roku (sygn. akt VIIIK 368/14):

I. oskarżonego R. T. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 1 aktu oskarżenia stanowiącego wykroczenie skarbowe z art. 65§4 kks i art. 91§4 kks w zw. z art. 7§1 kks i za to w myśl art. 7§2 kks na podstawie art. 65§4 kks wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1000 zł (tysiąc złotych);

II. oskarżonego R. T. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 2 aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 65§3 kks i za to na podstawie art. 65§3 kks wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po przyjęciu jednej stawki za równoważnej kwocie 60 zł (sześćdziesięciu złotych),

III. na podstawie art. 49§3 kks i art. 31§1 i §6 kks orzekł wobec oskarżonego przepadek dowodów rzeczowych na rzecz Skarbu Państwa w postaci: 170 paczek a'20 sztuk papierosów marki (...); 40 paczek a'20 sztuk papierosów marki (...); 2 paczek a'20 sztuk papierosów bez nazwy; 13 kg tytoniu do palenia w 26 workach foliowych po 0,5 kg każdy, bez nazwy; 1,5 kg tytoniu do palenia w 3 workach foliowych po 0,5 kg każdy; 1,0 kg tytoniu do palenia w 2 workach foliowych po 0,5 kg każdy; 0,25 kg tytoniu do palenia w worku foliowym, tj. przedmiotów znajdujących się na przechowaniu w magazynie depozytowym Urzędu Celnego w T. i zapisanych pod pozycją magazynową (...) i zarządza ich zniszczenie;

IV. zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych, a wydatkami poniesionymi w sprawie obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł oskarżony zaskarżając wyrok w całości.

Wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 65§4 kks i art. 91§4 kks w zw. z art. 7§1 kks oraz art. 65§3 kks poprzez ich zastosowanie pomimo, iż sam fakt znalezienia wyrobów akcyzowych na terenie posesji oraz w pobliżu posesji zamieszkiwanej m. in. przez oskarżonego nie pozwala na przypisanie mu zrealizowania znamienia czasownikowego w/w czynów zabronionych, a w konsekwencji uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów zabronionych.

2. Obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 kpk, art. 5§2 kpk, art. 410 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, przejawiającą się w:

- uznaniu przez sąd I instancji, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do przypisania oskarżonemu zarzucanych czynów w postaci przechowywania wyrobów akcyzowych, a w konsekwencji rozstrzygnięcie przez sąd I instancji wątpliwości co do sprawstwa na niekorzyść oskarżonego, tj. z pominięciem zasady in dubio pro reo;

- przyjęciu, iż w oparciu o dowody zebrane w sprawie możliwe jest przypisanie oskarżonemu zarzucanych czynów, podczas gdy z materiału dowodowego nie wynika jednoznacznie fakt, iż oskarżonemu towarzyszył zamiar przechowywania wyrobów tytoniowych;

- nie przeprowadzeniu wszystkich dowodów istotnych dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności nagrania anonimowego zgłoszenia, iż „oskarżony przywiózł nową dostawę wyrobów tytoniowych”, podczas gdy oskarżony mógłby rozpoznać zgłaszającego jako osobę, która chce sprowadzić na oskarżonego postępowanie karne, a w konsekwencji możliwe byłoby przeprowadzenie dowodu z zeznań zgłaszającego jako świadka; podobnie Sąd Rejonowy w T.nie ustalił właścicieli/posiadaczy posesji – na których znaleziono wyroby tytoniowe i zaniechał przeprowadzenia dowodu z ich zeznań w charakterze świadków zakładając z góry, iż tylko oskarżony miał do terenów tych dostęp;

- art. 174 kpk poprzez zastąpienie dowodu z wyjaśnień oskarżonego zeznaniami funkcjonariuszy Urzędu Celnego w zakresie stwierdzenia „dziś u mnie w domu nic nie znajdziecie”;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na nieprawidłowym przyjęciu, iż pomimo swobodnego dostępu do posesji większej liczby osób (braku zamknięcia

ogrodzenia posesji, zamieszkiwania na posesji większej liczby osób), dostępu do pobliskich posesji nieustalonych właścicieli nieograniczonej liczby osób, tylko oskarżony mógł przechowywać we wskazanych miejscach i czasie wyroby akcyzowe.

W związku z powyższymi zarzutami oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie od stawianych mu zarzutów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Uwzględnienie zwłaszcza jednego z zarzutów podniesionego w apelacji doprowadziło do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego od popełnienia czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia.

Rację ma skarżący wskazując, że decyzja sądu meriti o ukaraniu oskarżonego za czyny z art. 65§4 kks i art. 65§3 kks wynikała z błędnej oceny, iż to tylko oskarżony mógł dokonać zarzucanych mu czynów.

Ze stanowiskiem Sądu Rejonowego nie można się zgodzić. Rzecz bowiem w tym, że materiał sprawy, poszerzony o dowód dołączony do apelacji (wyrok Sądu Rejonowego w T.z dnia 27 lipca 2011r., sygn. akt (...) skazujący M. S. – szwagra oskarżonego, za czyn z art. 65§3 kks polegający na przechowywaniu **na terenie posesji w (...)** wyrobów akcyzowych – k. 111 akt) nie pozwala przyjąć w sposób bezsporny by R. T. mógł być jedynym sprawcą zarzucanych mu czynów, mimo, iż anonimowa informacja przekazana telefonicznie Urzędowi Celnemu na to mogłaby wskazywać.

Bezsporne bowiem jest, że w dniu podjęcia przez funkcjonariuszy Urzędu Celnego czynności zmierzających do odnalezienia wyrobów tytoniowych i ustalenia sprawcy, na terenie posesji w (...) oprócz oskarżonego był obecny także M. S., co wprost wynika z zeznań tych funkcjonariuszy (oprócz R. T. obecny był jego szwagier). W takiej sytuacji anonimowa informacja o sprawstwie oskarżonego nie zwalniała funkcjonariuszy od poczynienia ustaleń, czy owym sprawcą równie dobrze nie mógł być M. S. (bądź obaj działali wspólnie) w sytuacji gdy także on, podobnie jak oskarżony, skazany był uprzednio za takie samo przestępstwo i to popełnione dokładnie w tym samym miejscu jak to zarzucane R. T. w przedmiotowej sprawie. Natomiast w stosunku do M. S. nie podjęte zostały jakiejkolwiek czynności, jak choćby przesłuchanie w charakterze świadka, a przyjęto a priori założenie o wyłącznym sprawstwie oskarżonego. Tymczasem jak wynika z materiału dowodowego, w tym z wyjaśnień oskarżonego, M. S. także mieszka w (...) będąc mężem siostry oskarżonego, a w C. przy ul. (...) jest jedynie zameldowany u rodziców (k. 125 akt). Pogląd zatem o tym, że sprawcą zarzucanych oskarżonemu czynów równie dobrze mógł być M. S. nie może być pozbawiony racji, a taka sytuacja nie pozwala wykluczyć winy M. S., a rodzi to tak daleko istniejące wątpliwości co do z kolei winy oskarżonego, że należy je rozstrzygnąć na korzyść R. T..

Mając na uwadze powyższe nie można było inaczej postąpić jak uniewinnić oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, co też sąd odwoławczy uczynił zmieniając zaskarżony wyrok w tym kierunku.

Kosztami procesu z obie instancje obciążono Skarb Państwa po myśli art. 632 pkt 2 kpk.